

ningslovgivning, idet man henviste til, at fordringer, der hidrører fra den anden verdenskrig, ved London-gældsoverenskomsten af 27. februar 1953 er blevet henskudt til afgørelse ved en kommende fredstraktat.

I noten erklærede forbundsregeringen dog, at Tyskland var rede til at overveje en erstatningsordning på humanitær, ikke-officiel basis.

Ved noter af 23. juli 1957 fremhævede de otte erstatnings-søgende lande på ny over for den tyske forbundsregering, at ofrene for nationalsocialismens ugerninger måtte have ret til erstatning, hvorfor det tyske forslag afvistes, idet man udtalte, at de af Tyskland skitserede planer kun kunne anvendes som videre forhandlingsgrundlag, såfremt de blev underkastet betydelige ændringer.

Ved noter af 8. december 1958 meddelte den tyske forbundsregering de erstatningssøgende lande, at den som følge af London-gældsoverenskomsten fortsat mente, at der ikke bestod nogen juridisk pligt til at yde erstatning inden den endelige fredsslutning, men at Forbundsrepublikken dog var villig til at erlægge visse frivillige erstatningsydelse.

Efter modtagelsen af denne note indledte Danmark — på linje med andre af de erstatningssøgende lande — bilaterale forhandlinger om sagen med Forbundsrepublikken Tyskland.

Under forberedende dansk-tyske drøftelser i Bonn i marts 1959 blev der overgivet de tyske forhandlere oversigter over de personer, som efter dansk opfattelse burde komme i betragtning som erstatningsberettigede. Oversigterne, der var udarbejdet i samråd mellem udenrigsministeriet, socialministeriet samt Fællesudvalget for Danmarks tidligere politiske Fanger, omfattede samtlige de under besættelsen i tyske fængsler og lejre i Danmark internerede og til tyske fængsler og koncentrationslejre i Tyskland deporterede personer samt de personer, som havde været underkastet tortur eller mishandling, eller som var omkommet ved terrorismord, m. fl.

Fra tysk side stod man fast på, at der efter den tyske regerings opfattelse og i overensstemmelse med de i den tyske note af 8. december 1958 angivne principper og kriterier alene kunne være tale om at yde erstatning til de deporterede danske statsborgere af jødisk afstamning samt til de danske, der havde været underkastet frihedsberøvelse i anledning af bistand ved sådanne personers flugt til Sverige. Herudover var man beredt til at yde godtgørelse til særligt hårdt ramte. En erstatning baseret på disse principper og udregnet på grundlag af den tyske erstatningslovgivnings takster ville efter tysk opfattelse beløbe sig til ca. 8 mill. DM, hvorfor de tyske forhandlere fremsatte et erstatningstilbud på dette beløb.

Det tyske tilbud blev drøftet mellem de interesserede danske myndigheder på den ene side og repræsentanter for Fællesudvalget for Danmarks tidligere politiske Fanger samt Mosaik Trossamfund